După ce sicriul a fost așezat în vagonul mortuar, membrii Familiei Regale s'au urcat în trenul regal mortuar, la care erau atașate 7 vagoane.

Precis, la ora 11 și 30, trenul mortuar s'a pus în mișcare.

Compania de onoare a dat onorurile și muzica a intonat „Imnul Regal".

In fața companiei de onoare, se aflau d-nii general I. Popescu, Franasovici, subsecretar de stat și generalul Nicoleanu, prefectul poliției, cari au rămas în Capitală.

Membrii regenței, d-nii miniștri, misiunile străine, clerul, parlamentarii și invitații, au plecat în trei trenuri speciale la Curtea de Argeș.

Două au plecat înaintea trenului mortuar regal și al treilea în urma lui.

Dela București la Curtea-de-Argeș

Pe largul câmpiei românești, în arșița lui Cuptor, pe plaiurile pline de rod, înalții demnitari ai țării petreceau la locul de veșnică odihnă, la Curtea-de-Argeș, în goana trenurilor, pe Marele Rege, care o viață întreagă a jertfit pentru neamul românesc cele mai alese însușiri, ca să înalțe Țara, să o învrednicească printre cele dintâi între popoarele lumii.

In toate gările, pe tot parcursul dela București până la Curtea-de-Argeș și dealungul căii ferate, neamul românesc în ce are el mai de nădejde: *țărănimea*, a 'eșit în portul ei pitoresc, pretutindeni în întâmpinarea trenului mortuar, să aducă pioasa închinare memoriei celui mai iubit Suveran, care i-a purtat durerile și bucuriile, grijile, însemnările și voia bună, ca un adevărat părinte.

Zeci de mii de țărani ieșiți dealungul drumului din urmă al Marelui Domnitor, cântau, ca la moartea lui Ștefan-cel-Mare, și a celorlalți mari voevozi, rugăciuni de preamărire, toți într'o evlavie și într'o ținută de mucenici ai muncii și ai gliei.

Toate gările mai de seamă, ca Chitila, Titu, Găești, Golești, Pitești, Bascov și Curtea-de-Argeș erau cernite cu o aleasă distincție, cu adevărat ca pentru un Rege mare și iubit.

In toate gările, clerul localităților slujea și înălța rugăciuni pentru odihna sufletului Făuritorului României întregite, corurile școalelor, cu drapelele cernite, cântau imnuri de slavă, autoritățile locale toate exprimau durerea obștească.

Ostașii țării, înșiruiți, la intervale mici, dealungul întregului parcurs, aduceau ultimul salut Marelui lor Căpitan și păreau, în înmărmurirea lor, figuri de bronz, impunătoare.

In întreaga fire răsunau clopotele tuturor bisericilor și mânăstirilor, risipite pe întinsul plaiurilor. Erau deosebit de impresionante aceste tropare, cari se desprindeau din arama sfintelor lăcașuri.

Trenurile cu marii demnitari ai țării, cu misiunile străine și cu reprezentanții tuturor țărilor au sosit între orele 3 și 4 în Curtea-de-Argeș.

Potrivit programului, toți și-au luat locurile însemnate, pe peronul gării.

IN GARA CURTEA-DE-ARGEȘ

Gara Curtea-de-Argeș era cernită în chip cu totul impresionant. Sala de onoare era transformată într'un imens cort negru cu dungi de purpură cernită, iar jos, jur împrejurul podelii, un chenar de frunze de lauri, de ederă și de stejar împlinea măreția.

Fațada gării era brăzdată de fâșii mari de tricolor îndoliat și un baldachin funerar, cu amfore cu tămâie și smirnă de amândouă laturile, se îmbina spre intrarea în sala de onoare. Lucrarea minunată se datorește d-lui inspector A. Etciu, căruia i se cuvine toată lauda.

In dosul gării, afetul de tun aștepta cu cei șase cai, sicriul regal.

Deosebit de impresionanți erau miile țărani, cari așteptau pe dealul din spatele gării, ca într'un uriaș amfiteatru roman, să primească în orașul Marilor Domnitori, rămășițele pământești ale Suveranului, apus în glorie.

Pe peronul gării, o companie de onoare cu muzică și drapel aștepta să dea onorurile, iar straja o făceau cohortele de cercetași „Păstorul Bucur", Sinaia, Sibiu, Constanța, Bălți și Soroca, cu drapelele lor, sub comanda d-lui Constantin Nedelcu.

In jurul baldachinului erau grupați foștii președinți de consiliu, președinții și foștii președinți ai Corpurilor legiuitoare, membrii Casației, generalii, șefii partidelor politice.

La ora 4 și 15, trenul mortuar, sub conducerea d-lui N. Pavelescu, directorul trenurilor regale, sosește cu locomotivele cernite, conduse de d. ing.-inspector Iosif Bălășescu.

Se face o liniște desăvârșită. Muzica intonează Imnul Regal și trenul se oprește încet.

SCOBORÎREA SICRIULUI DIN TREN

Din vagonul mortuar, oprit exact în fața baldachinului funerar, aghiotanții regali coboară sicriul pe umeri și-l duc prin sala de onoare la afetul de tun pe care-l așează, în vreme ce bubuitul tunurilor, muzica militară și corurile dau onorurile și aduc slavă memoriei Regelui, care s'a stins.

Sicriul este urmat până la afet de M. S. Regina noastră Maria, MM. LL. Regina Maria și Regele Alexandru ai Iugoslaviei, M. S. Regina Elisabeta a Greciei, A. S. R. Principesa-Mamă Elena, A. S. R. Principesa Ileana, A. S. R. Principii de Hohenlohe și de Hohenzollern, de d. Ion I. C. Brătianu și membrii guvernului, și de toți înalții demnitari ai țării și ai străinătății.

FORMAREA CORTEGIULUI

Cortegiul s'a format apoi în aceeaș ordine, ca la plecarea dela palatul Cotroceni. Urmau apoi d-nii Ioanițescu, prefectul județului Argeș, C. Demetrescu, prefectul de poliție al orașului Curtea-de-Argeș cu întreg consiliul comunal și primarii comunelor din jud. Argeș.

In cortegiu, urmau după membrii Familiei Regale, ambasadorii special împuterniciți să reprezinte pe șefii statelor și anume d-nii miniștri Grey din partea Angliei, Clinchant (Franța), Durazzo (Italia), Minetomo (Japonia), Culbertson (Statele-Unite ale Americei), de Cordenas (Spania), Broderedo (Portugalia), von Mutius (Germania), Szenbeck (Polonia), Robyns de Schneidauer (Belgia), Kunzl-Jizersky (Cehoslovacia), Alströmer (Suedia), Collas (Grecia), Ninko Perici ministrul instrucțiunii publice iugoslav, Al. Miorici ministrul politicii sociale iugoslave, Șt. Pavlovici subsecretar de stat al afacerilor străine din Belgrad, Ciolac Antici ministrul Iugoslaviei la București, deputații iugoslavi Ifcovici Monici, Slavco Secerov și D. Adamovici, șeful protocolului iugoslav și Ilya Jonkici toți reprezentând Iugoslavia, Arnstedt (Danemarca), Refet Bey Turcia), Lukesch (Austria), Villiani (Ungaria), Ritter (Elveția), de Nagel (Olanda), Pomenoff (Bulgaria), Dogani (Albania) și Orghidan (Letonia).

Și astfel, în tăcerea majestoasă a durerii, cortegiul a urmat carul mortuar spre locul de veci, la Mânăstirea Curtea-de-Argeș.

ZIARIȘTI DIN LUMEA ÎNTREAGA

Dar în afară de reprezentanții țărilor, ziariști din toată lumea, trimiși speciali ai marilor cotidiane de pe tot cuprinsul pământului, au participat la funerariile Intemeietorului României întregite, tălmăcind pentru sutele de milioane de oameni, durerea neamului românesc.

*

Operatori cinematografici din marile centre apusene, ca și din țară dela principalele instituții culturale și ale armatei, ca și fotografi români și străini au prins în obiectivele lor toate momentele de căpetenie din trista ceremonie și la București și la Curtea-de-Argeș.

Mânăstirea Curtea-de-Argeș în care a fost așezat spre veșnica odihnă Regele Ferdinand I

La Curtea de Argeș

Liniștita cetate a Basarabilor, cu steagurile ei îndoliate fluturate de vântul ce risipea zăduful lui Cuptor, cu străzile gemând de norod în haine de sărbătoare și cu mulțimea de osteni cu echipament de luptă, părea o cetate o cetate asediată, care pioasă și îndurerată își îngropa Voevodul mort întru mărirea și gloria ei.

ZILE DE MARE SARBATOARE ȘI ZILE DE TRISTEȚE

Curtea de Argeș, oraș cu ritm de viață domoală, în care noutatea e procurată de pelerini la mânăstirea cea clădită cu jertfa lui Manole Meșterul între meșteri, nu a fost sortită solemnităților care înflăcărând inimile exaltă bucuria de a fi român. O singură dată orașul ales de întemeietorii săi Basarabi ca loc de domnire a îmbrăcat vestmintele zilelor de sărbătoare sgomotoasă; a fost atunci când la hotărîrea Regelui Carol, marele arhitect Leconte de Nouy a ridicat din ruine mânăstirea lui Neagoe Basarab, minune între minuni.

De atunci viața orășelului a fost profund răscolită doar de două solemnități triste, înmormântarea Regelui Carol, întemeietor de viață nouă în Principatele a căror unire a fost consfințită cu jertfa de sânge a dorobanților și de înmormântarea Reginei Elisabeta, mama răniților de la Plevna, și tovarășa celui care a fundat Regatul românesc.

A venit războiul cu suferințele-i crude și a venit victoria cu triumful neamului românesc asupra dușmanilor și asupra timpului trecut, dar orașul n'a fost desprins din ceeace e viața lui de toate zilele.

Când zilele trecute moartea a răpit din lumea celor vii pe Acela căruia veacurile se vor întrece în a-I glorifica faptele-I mărețe și s'a vestit că Intemeietorul României-Mari va fi îngropat în mânăstirea de la Curtea de Argeș, orașul întristat a început pregătirile pentru cinstirea cea de pe urmă a marelui Rege.

N'a fost efuzie de negru care mohorăște simțirea și sufletul; n'au fluturat stinghere oriflame negre pe colțuri de case și balcoane, ci din belșug numai tricoloruri îndoliate, fiindcă țara întreagă e în doliu și armonia dintre culori și simțiri e mai desăvârșită.

Când bogăția lipsește, și nu totdeauna aceasta e lucrul cel mai de merit, trebuie să prețuim în împătrită valoare, risipa de suflet care acuma s'a întruchipat în cea mai perfectă ordine.

Și cine nu înțelege cât de mult însemnă ordinea într'o zi ca cea de eri, nu poate înțelege nici fundamentul unei organizații de Stat.

PRIMARII DIN TOATA ȚARA

Dacă am fixa precis numărul celor cari au venit să asiste la profund pioasa ceremonie de ieri, am cădea sigur în eroarea unui prea mult sau unui prea puțin. Dar este adevărul adevărat că pe lângă primarii veniți oficial din toate unghiurile țării și care formau pe o margine a drumului ce duce la mânăstire, un chenar din culori și nuanțe felurite — au venit acolo oameni sărmani de pretutindeni.

Destul să cităm pe cei doi tineri veniți dintr'un colț îndepărtat al Ardealului, și cari în cel mai pur dialect, ne rugau să le înlesnim putința să vadă locul unde avea să se odihnească de veci Marele Rege Ferdinand.

Erau nespus de mulți bucureșteni, cari au îndurat cu stoicismul lor caracteristic căldura și praful celor 150 de kilometri străbătuți în autobuzele ce se legănau tot timpul ca niște corăbii perfect echilibrate. Dar dacă ceilalți orășeni ajunși acolo umblau în căutarea unui loc de privit cortegiul și isbuteau greu să-l dobândească, bucureștenii mai sprinteni și mai versați nu s'au străduit mult după ele.

Drumul până la mânăstire, lung, puțin umbrit și făcut pe o arșiță aspră, era urmat de toți în tăcere, și cu smerenia pelegrinilor care se duc la locul sfânt. Poate nimic nu era mai impresionant decât acest nesfârșit șir al acelora care se îndreptau spre mânăstire.

Cu răbdare au așteptat să vadă cosciugul Regelui lor, bătrâni și copii și mame cu pruncii în brațe, de dis de dimineață și până spre apus, când tunurile au vestit bubuind, că rămășițele Regelui Ferdinand cel loial, au fost pogorîte din tren, spre a fi duse în locul de veci.

Cortegiul în ordinea cunoscută, a urmat prin cele două rânduri compacte de privitori înlăcrimați pe o distanță de trei kilometri până la mânăstire, încet, impresionant. Și nu i se va putea nimănui șterge din minte momentele când lumânările primarilor au început să se aprindă una câte una încet, până la cel din urmă dela poarta mânăstirii, și convoiul funerar care trecea pe lângă lanțul de lumânări aprinse întovărășit de cântecele preoților, de bubuitul neîntrerupt al tunurilor și de vuietul de jale al clopotelor.

Liniștea a fost stăpână fiindcă curiozitatea omenească a fost stăpânită și biruită de pateticul sublim și îndurerat al acelor clipe. Nici în momentele din urmă, după terminarea pioasei solemnități, oamenii nu s'au îndreptat grăbiți spre eșire, ci îngândurați și triști. Fiecare era stăpânit de amintirile sale personale, și își depăna firul gândurilor domol și mâhnit, fiindcă nu-i nimeni dintre acei care să fi fost la Curtea de Argeș, și să nu aibă a-și aminti ceva de Acela care în doisprezece ani de domnie a doborît un trecut rău de un mileniu și care a înfăptuit România de totdeauna a tuturor românilor.

In amurg, când orașul începuse să se golească de pelerini, și să-și reia viața-i de toate zilele, un necunoscut privind din gară spre zarea mânăstirii, spovedi îngândurat, un simțimânt al tuturor.

Cei din Curtea de Argeș pot să fie fericiți: Il vor avea tot timpul aproape de ei!

La lăcașul de veci

Un bubuit de tun. Vestea, că trenul mortuar intră în gară. Mulțimea uriașe amuțește. Comenzi date aproape în șoaptă. Ofițerii, înfiorați, nu-și pot regăsi glasul ferm de totdeauna. Dar soldații n'au nevoie de comenzi. Insuși primul bubuit de tun, pe care auzurile ațintite îl așteptau de mult, cu înfrigurare și pe care, acum, lunca Argeșului îl prelungește, îl transformă în val și-l repetă, îi face să tresară și — instinctiv, — să execute mișcările cuvenite. Lumânările se aprind. Lumini mărunte șterse de lumina mare a zilei, cari, totuși, dau strălucire obrajilor palizi de emoție și ochilor aprinși de neliniște. Un pâlc de nori aruncă peste mulțime o umbră de înoptare. Atmosferă de denie, a cărei imobilitate și taină sunt turburate de dangătul prelung, unduios, jalnic, al clopotelor. Pulsări în ritmul dangătului dureros. Respirații întrerupe. Un veteran de la 77 nu poate ține piept emoției. Pleacă genunchii, se închină și-și lipește fruntea de nisip. Inspectorul administrativ însărcinat cu executarea măsurilor de ordine trece într'un automobil. Ar vrea să mai dea indicații, dar tăcerea și înfiorarea mulțimei îl contagiază. Probabil i se pare că trepidația motorului e o impietate în mijlocul obșteștei smerenii. Coboară și renunțând să rostească un singur cuvânt, se pierde într'un grup mut de țărani porniți tocmai din Satul Mare.

Trei automobile apar în lungul șoselei. Văluri cernite le căptușește capotele. Luminile aprinse se cern prin crepuri negre. Șofeurii au oprit duduitul motoarelor. Mașinile, tăcute, pătrund pe porțile mânăstirei, cotesc pe aleele din dreapta parcului și stopează la scara palatului regal. Din cea dintâi coboară, pierdute în voaluri de doliu, M. Sa Regina Maria și A. S. R. Principesa mamă Elena. Din a doua, M. M. Lor Rginele Elisabeta și Marioara și A. S. R. Principesa Ileana. Din a treia, curteni și doamne de onoare, cari înconjură de aproape regala Familie îndurerată.

In urma lor, se închid fără sgomot, ușile principale ale palatului îmbrăcat în zabranic de cernire.

*

In spațiul încremenit, clopotele continuă trista lor litanie.

Deodată, capetele se descopăr. Ofițeri și soldați încremenesc, „prezentând arma". Trec drapelele. Drapele în sdrențe, drapele glorioase, purtând Sfânta podoabă a decorațiilor cu spade, a decorațiile smulse cu jertfă de vieți tinere, pe câmpul de luptă, de moarte — și de strălucire. Drapelele fac chenar aleei, care duce dela poarta mânăstirei, la intrarea dumnezeescului lăcaș al lui Manole.

Apoi, în procesiune evlavioasă, marele sobor de preoți în veșminte, pe cari râuresc aurul și argintul greu, în frunte cu Marii Preoți ai ținuturilor țării: I. P. S. S. Pimen al Moldovei, I. P. S. S. Neculae al Ardealului, I. P. S. S. Nectarie al Bucovinei, I. P. S. S. Gurie al Basarabiei; apoi P. S. S. Justinian al Ismailului, P. S. S. Gherontie al Tomisului, P. S. S. Nichita al Argeșului, P. S. S. Ghenadie al Buzăului, P. S. S. Lucian al Romanului, P. S. S. Stroe, episcop militar. Din sobor, se deosebește silueta uriașe a arhidiaconului Ursache, vestitul bas al arhiepiscopiei Chișinăului, a cărui puternică voce de bas dă cântărilor bisericești turburătoare adâncime. Grupul preoților urmează pașii Inalților Purtători de cârjă și se rânduiesc în fața aghezmatarului dela intrarea catedralei, sub cupola căruia, înecat în zăbranice negre, e rânduit catafalcul, la care se face cel din urmă prohod, înaintea coborîrei în criptă a sicriului.

Vitejii neamului, cari se regăsesc azi în variatele haine ale vremei de pace, dar pe cari îi înfrățește crucea bravilor, purtând numele marelui Voevod Mihai, fac front în dreapta aghiazmatarului, așteptând să se plecce pentru cea din urmă dată în fața Marelui Căpitan al ordinului.

Mai dinainte, rânduiseră front în dreapta bisericii, bravii dela 1877, dela 1913 și dela 1916—1918, jalnice, dar glorioase apariții și văduvele celor cari și-au dăruit viețile în luptă; iar în stânga, căpeteniile dregătorilor țărei, foștii sfetnici ai Tronului.

*

Litania clopotelor contenește.

De departe, dinspre oraș, au isbucnit acordurile viguroase ale imnul regal. Muzicile militare din curtea mânăstirei isbucnesc și ele. Se apropie tristul convoi. Drapelele se pleacă și sub bolta verde a pomilor de pe marginea aleei, fac bolta multicoloră a faldurilor, pe cari soarele și ploaia și pulberea și focul luptelor, le-au dat toate nuanțele roșului, galbenului și albastrului.

In rânduri de câte trei, apar venerabilii armatei: gen. Prezan, fostul comandant al armatei I-a de luptă, purtând pe o perniță roșie Coroana și având la dreapta și stânga pe generalii Petala și Referendaru; gen. Mărdărăscu, strălucitul ostaș dela Budapesta, purtând pe o altă perniță buzduganul Domnitorilor români și fiind încadrat de generalii Sinescu și Razu. Glorioșii generali se pleacă în fața Reginelor și Principeselor sosite la aghiazmatarul prohodului din urmă, apoi se rânduiesc la căpătâiul catafalcului.

Șeful Casei militare a fostului Domnitor deschide drumul. Apoi, aghiotanții regali și ofițeri din toate armele, poartă pe umeri sicriul închizând pentru totdeauna rămășițele de lut ale Bunului Suveran. Convoiul trece pe sub bolta steagurilor închinate. Acordurile imnului regal urmează în surdină. Impetuozitatea muzicei s'a prefăcut în duioșie. Unui ofițer dela garda drapelului regimentului respectiv i s'au împăinjenit privirile. Brațul cu sabia trasă, brațul care nu i-a tremurat pe câmpul de prăpăd, îi tremură acum. Un suspin e mai tare decât silințele de a se stăpâni. Soldații, „băieții" lui, îl aud. Și plâng, așa încremeniți, cu arma „pentru onor".

Cu capetele plecate, urmează membrii regenței, miniștrii, foștii primi miniștri, trimișii străluciți ai străinătății, studenții, corporațiile...

*

Când sicriul e coborît de pe umeri pe catafalc, privirile tuturor se îndreaptă, ca o încercare de mângâiere și îmbărbătare, către augusta Soție și către Fiicele Ei. M. Sa Regina Maria e neclintită. Majestății Reginei și majestăței frumuseții, s'a adăugat majestatea durerei. A durerei uriașe, pe care o biată putere omenească cearcă s'o nimicească. Dar biata putere omenească n'ajunge. O clipă de șovăială. Suverana caută cu privirile un sprijin. A găsit și se îndreaptă către d-na Eliza I. C. Brătianu, care i-a cuprins mâinele, le-a dus la frunte și i-a primit desnădăjduita îmbrățișare.

M. Sa se înapoiază, reazămă umărul de unul dintre cei patru stâlpi ai aghiazmatarului, își pleacă și cuprinde capul în unghiul brațului drept și rămâne așa, până la sfârșitul tristei slujbe religioase. Augustele Fiice s'au apropiat și au înconjurat-o și acolo, numai la un pas, își continuă plânsul, stăpânit, purtându-și batista când la ochi, să oprească năvala lacrimilor, când la buze, să înăbușe suspinele.

Prohodul s'a sfârșit, pe ultima „Veșnica pomenire" intonată de corul patriarhiei. Ofițerii ridică sicriul și-l pornesc înăuntrul bisericei. Reginele și Principesele îl urmează. Când sicriul e lăsat lângă cripta, care-l va închide pentru totdeauna, Regina îngenunche și-l sărută. M. Sa Regina Marioara își ajută Mama să se ridice. Incepe un cuvânt de îmbărbătare: — Mamă, Tatăl nostru...

Dar suspinele o înăbușe. Și cade la pieptul augustei Mame, îmbrățișând-O îndelungat, zguduită de plâns. ...Cu neputință să poată fi înfățișat sfâșietorul spectacol.

*

In pronaosul catedralei, la dreapta, sub lespezi de marmură grea, cu inscripțiile simple: „Carol" „Elisabeta", odihnesc primi regi ai României. In stânga, a fost săpată cripta, care eri, a cuprins pentru vecie, rămășițele pământești ale celui dintâi Rege al României Mari. Cripta e simplă. Zidită în beton armat. Toate fețele au culoarea purpurei și poartă numele Regelui Ferdinand.

După încheierea tristei ceremonii, în prezența d-lor I. I. C. Brătianu, prim-ministru, Stelian Popescu, ministru al justiției, C. Hiott, ministru al Palatului, Al. Lapedatu, ministru al cultelor, Alex. Popescu-Necșești, secretar general al ministerului justiției și P. S. Sale episcopului Nichita al Argeșului, cripta a fost boltită până la nivelul pământului și apoi pecetluită provizoriu, cu o lespede de marmoră. Mai târziu, se va așeza o lespede de marmoră identică celor de pe mormintele Regelui Carol și Reginei Elisabeta.

Despre executarea acestei îndatoriri, vorbește un document, care a fost întocmit eri, semnat de persoanele prezente și care va rămâne în arhivele Statului, ale Casei Regale și ale Sfintei mânăstiri Curtea de Argeș.

Recolta din trei sate distrusă de incendiu

Arad, 24. **— Sâmbătă, ora 6 d. a., a luat foc recolta de grâu a satelor Socodor, Simand și Paniani.**

La Sicodor au ars 20 de vagoane grâu și mașinile de treerat; la Simand au ars 8 vagoane, iar la Paniani 30 de vagoane.

Sunt bănueli că focul a fost pus de o mână criminală, întrucât focul a isbucnit aproape la aceeași oră în toate trei sate, deși nu sunt învecinate.

Crima dela hotel „Solacolu"

— Inginerul Ilie Solacolu a fost găsit mort în biroul lui —

O crimă oribilă a fost săvârșită Duminică dim. la hotel „Solacolu" din Câmpul Moșilor 2.

Inginerul Ilie Solacolu a fost găsit morit în biroul său, în următoarele împrejurări:

Inginerul Solacolu se scula se des de dimineață, urmând să plece cu automobilul cu fiica sa, la Curtea de Argeș spre a asista la funeraliile Regelui Ferdinand.

Automobilul cu d-ra Solacolu eșise din curte la 7 și un sfert și aștepta în drum pe Solacolu.

Trecând o bună bucată de timp și acesta întârziind, d-ra Solacolu s'a dat jos din mașină, a urcat scările la etaj și a intrat în biroul tatălui său, spre a vedea motivul întârzierei.

Când a deschis ușa a rămas încremenită.

Lângă cassa de bani, care era larg deschisă, zăcea lungit pe dușumele părintele ei.

Dând alarma, la fața locului a venit sergentul din post, Nicolae Gheorghe, seria 1023, care văzând că Solacolu este mort, a avizat circ. 20.

D. comisar Frunzetti s'a dus la locul crimei și a făcut primele cercetări. Venind d. inspector Gustav, a constatat că Solacolu, care zăcea cu fața în sus, avea picioarele legate cu o sfoară, iar fața era plină de sânge.

Pe corp nu avea nici un alt semn de violență, decât pete vinete pe gât.

In birou era o dezordine completă. Sertarele erau sparte și cassa de bani deschisă. Inăuntru nu s'a găsit nici un ban.

Probabil că Ilie Solacolu a fost surprins de criminal pe când deschidea cassa de bani spre a lua banii necesari pentru drumul la Curtea de Argeș.

Până în prezent nu se știe ce sa furat.

Două accidente grave de automobil

— Un automobil se răstoarnă. — Șapte răniți —

Duminică, la ora 12, un grav accident de automobil s'a întâmplat pe b-dul Dorobanți.

Automobilul 2175, care face cursa Bucureștii Noui, trecea în plină viteză pe bulevardul Dorobanți. In fața casei cu n-rul 200, voind să evite o altă mașină, ce venia din partea opusă, șoferul a făcut un viraj prea scurt, din care cauză automobilul s'a izbit de un pom și s'a răsturnat în șanț, sfărâmându-se.

Numeroșii pasageri, ce se aflau în mașină, au fost aruncați pe pavaj.

Au fost răniți N. Cărăușu, din Bucureștii Noui, care are capul zdrobit și este în agonie, Ion Cărăușu s'a ales cu mâna dreaptă fracturată, Nicolae Nicola, tot din Bucureștii Noi, are obrazul drept zdrobit, Alexandrina M. Cristea, din Triaj-Chitila, are răni la cap, iar șoferul Gh. Simion, care conducea mașina, s'a ales cu mâna stângă fracturată.

Toți rănuiții au fost duși la spitalul Filantropia.

Au mai fost ușor rănite două persoane, cari n'au avut nevoe de ajutor medical.

D. inspector Frânculescu a deschis o anchetă.

Automobilul este proprietatea d-lui Florescu, din com. Grivița.

— Autobuzul 12, n-rul 212, care face curse București-Giurgiu, s'a ciocnit cu o altă mașină, care în momentul trecerii autobuzului, întorcea în stația de pornire.

Au fost răniți Dumitru Stănescu, tâmplar, din str. Orzari 66 bis, șoferul Ion Buse, care conducea autobuzul și femeea Zoe I. Popescu, din com. Călugăreni (Vlașca), cari se aflau în autobuz.

Șoferul și femeea fiind mai grav răniți, au fost internați în spital.

Coroana de oțel și buzduganul purtate de d-nii generali Presan și Mărdărăscu

Membrii guvernului urmând cortegiul